

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Jana Passera v právní věci stěžovatele **M. Š.**, zastoupeného JUDr. Janem Skřípským, Ph.D., advokátem se sídlem v Ostravě, Sokolská tř. 21, za účasti **Magistrátu města Ostravy**, se sídlem v Ostravě, Prokešovo náměstí 8, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 4. 2007, č. j. 22 Ca 9/2005 – 50,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále též „krajský soud“), kterým tento soud zamítl jeho žalobu podanou proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy (dále též „správní orgán“ či „odvolací správní orgán“) ze dne 13. 12. 2004, zn. Správ/ÚSR/3335/04/Ba, kterým bylo změněno rozhodnutí Úřadu městského obvodu Svinov (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 7. 10. 2004, č. j. OVDIŽP/ÚSR/4053/04/Sm, jímž bylo vydáno rozhodnutí o umístění stavby „Garáže K., O. – S.“, a to tak, že byl změněn výrok rozhodnutí správního orgánu týkající se nesprávného názvu navrhovatele.

Jako právní důvody kasační stížnosti stěžovatel uvedl důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel spatřuje vady rozsudku v jeho nezákonnosti

spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a dále v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatel se domnívá, že právní posouzení předmětné věci krajským soudem je zcela nesprávné a nezákonné. Institut doručování má jasná a daná pravidla a tato pravidla nelze porušovat, nelze je ani opomíjet či nějak obcházet, popřípadě porušení pravidel o doručování zhojovat tím, že se bude zkoumat, zda došlo či nedošlo ke krácení práv osoby, které měla být písemnost doručena. Stěžovatel má zato, že v žádném právním předpise není stanoveno, že případný nesprávný (nezákonný) postup správního orgánu či soudu lze zhojit či nahradit zkoumáním, nakolik došlo k zásahu do práv osob dotčených tímto nesprávným postupem. A proto postup soudu, který uvádí v souvislosti s pochybením správního orgánu I. stupně při doručení *„že se musí zabývat také tím, zda pochybení správního orgánu způsobilo krácení žalobcových práv“*, postrádá oporu v zákoně. Zjistil-li a současně konstatoval-li soud jednou pochybení správního orgánu, tak toto pochybení měl zákonným způsobem napravit. Za takovou nápravu však nelze považovat shora uvedený nezákonný postup. Tímto dochází k tomu, že soud de facto toleruje nezákonný postup správního orgánu a dává mu napříště jistou možnost, že jeho pochybení nezapříčiní, že bude dotčeno či zasaženo do již vydaného rozhodnutí. Proto stěžovatel navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu zpět k dalšímu řízení.

Správní orgán se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Zásadní stížní námitka stěžovatele se týká jeho nesouhlasu s postupem krajského soudu, který se v souvislosti s pochybením správního orgánu I. stupně při doručení zabýval též tím, zda toto pochybení způsobilo krácení žalobcových práv. Proto Nejvyšší správní soud zhodnotil obsah spisu Krajského soudu v Ostravě a napadený rozsudek přezkoumal z důvodů uplatněných v kasační stížnosti.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti uvádí, že podle jeho názoru i ve správním řízení a správním soudnictví platí, že jen řádně a předpisům vyhovující doručení rozhodnutí bude mít zákonem předpokládané účinky doručení. Jestliže zákon stanoví, že se rozhodnutí doručuje určitým způsobem, pak doručení jiným způsobem než zákonem předpokládaným nemůže mít účinky řádného doručení, a to ani v tom případě, kdyby se jiným způsobem takové rozhodnutí do rukou účastníka dostalo. Stěžovatel je přesvědčen, že nebylo a stále není jiné možnosti než jak vadnost postupu správního orgánu I. stupně zhojit, a to doručit znovu a řádně. Jiný postup dle stěžovatele není možný. Nelze si také nepovšimnout, že krajský soud posunul podobně jako správní orgán význam slov stěžovatele, když uvedl, že vlastně stěžovatel konstatoval, že rozhodnutí správního orgánu bylo doručeno k jeho rukám. Je sice pravdou, že stěžovatel uvedl: „... že jakkoli orgány státní správy nyní k mým rukám doručily Územní rozhodnutí svědčící společnosti K. – L. s. r. o. ...“, jenže z podané správní žaloby a ze zjištění vyplývá, že rozhodnutí bylo doručeno do rukou syna

stěžovatele, který mu toto rozhodnutí mohl předat – toto není zákonem předpokládané doručení, a proto to není žádné doručení. Lze soudu nabídnout řadu hypotetických situací, jak se rozhodnutí mohlo dostat do rukou stěžovatele. Nebude-li však ani jedna z těchto situací předpokládána zákonem, nejde o zákonné doručení. Rovněž nelze připustit odůvodnění soudu, že o doručení svědčí to, že proti rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, což má odůvodnit, že nedošlo k zásahu do jeho práv. Jak by postupoval soud, kdyby odvolání nepodal, avšak netvrdil by ani, že ho podat chtěl? Stěžovatel se nedomnívá, že jeho argumenty lze označit jako přepjatý formalismus či šikanózní setrvání na nesmyslném požadavku zákonného doručení. Stěžovatel se pouze a jenom domáhá toho, co vyplývá z příslušných ustanovení zákonných předpisů; byl zkrácen na svých právech již tím, že mu nebylo doručeno zákonným způsobem rozhodnutí správního orgánu I. stupně a tím s ním nebylo jednáno jako s účastníkem řízení. Je zbytečné a dle názoru stěžovatele také nezákonné, aby se dále soud vůbec zabýval tím, zda nezákonným doručením došlo ke krácení jeho práv, proto navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu zpět k dalšímu řízení.

Podstata sporu v dané věci spočívá v posouzení otázky, zda krajský soud postupoval v souladu se zákonem, když se mimo jiné zabýval tím, zda předmětné pochybení správního orgánu I. stupně při doručování rozhodnutí způsobilo krácení stěžovatelových práv.

V této věci považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné uvést, že z ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. vyplývá, že napadené rozhodnutí správního orgánu lze zrušit jednak pro nezákonnost jeho výroku nebo výroků, a dále pak pro vady řízení, *pokud měly vliv na zákonnost rozhodnutí*. Tento dovětek sice není v citovaném ustanovení výslovně obsažen, a to na rozdíl od ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., tato podmínka je však respektována judikaturou správních soudů. Z uvedené judikatury lze zmínit například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001 - 51, publikovaný pod č. 23/2003 Sb. NSS, z něhož vyplývá, že žalobní námitka týkající se vady řízení není důvodná, pokud tato vada řízení neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí o odvolání (ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.), podobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2004, č. j. 4 Ads 54/2003 - 91, publikovaný pod č. 393/2004 Sb. NSS. Krajský soud, respektující v souladu se zásadou jednotnosti a zákonnosti rozhodování shora uvedenou judikaturu, byl proto podle názoru Nejvyššího správního soudu povinen se zabývat tím, zda stěžovatelem namítaná vada řízení měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, respektive zda postupem správního orgánu byl stěžovatel zkrácen na svých právech, která mu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Takovýto postup krajského soudu nelze označovat „jako postup soudu, který postrádá oporu v zákoně“, jak to učinil stěžovatel, ale jako zcela správný a zákonný postup. Z tohoto důvodu nepovažuje Nejvyšší správní soud námitky stěžovatele týkající se nezákonnosti postupu krajského soudu za důvodné.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti dále brojí proti vadnosti postupu správního orgánu I. stupně při doručování a je přesvědčen, že tuto vadu lze odstranit jedinečně tak, že mu bude rozhodnutí správního orgánu I. stupně doručeno znovu a řádně. Při posuzování této stížní námitky vychází Nejvyšší správní soud ze své judikatury, v níž se k otázce vadného doručování již mnohokrát vyjádřil. Z již citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001 - 51, publikovaného pod č. 23/2003 Sb. NSS, vyplývá, že „nedůvodný je žalobní bod týkající se doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobci a nikoliv jeho právnímu zástupci, který jej ve správním řízení zastupoval. Jedná se sice o vadu řízení, ale tato neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí,

jak také důvodně namítal žalovaný, protože i přes toto procesní pochybení bylo žalobcem podáno v zákonné lhůtě odvolání, o kterém žalovaný rozhodl a toto rozhodnutí již bylo v souladu s ust. § 25 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), doručeno právnímu zástupci žalobce. Proto výše uvedené pochybení správního orgánu I. stupně nemohlo mít vliv na právní moc rozhodnutí.“ Podobně tomu bylo i v daném případě, neboť jak uvádí stěžovatel, rozhodnutí správního orgánu I. stupně a další jeho korespondence se stěžovatelem byla ve skutečnosti adresována stěžovatelovu synovi, M. Š., a ten ji také převzal. Správní orgán I. stupně při tomto úkonu pochybil a stěžovatelova námitka, že mu nebylo rozhodnutí řádně doručeno, je oprávněná. Z obsahu spisu, který měl Nejvyšší správní soud k dispozici, a z následného chování stěžovatele je však zřejmé, že rozhodnutí nebylo sice formálně správně doručeno stěžovateli, ten je však měl fakticky k dispozici a znal jeho obsah. V této souvislosti považuje Nejvyšší správní soud za zcela zásadní skutečnost, že vadným doručením nebylo nikterak dotčeno jedno z nejvýznamnějších práv stěžovatele, a to právo podat řádný opravný prostředek, v daném případě odvolání podle ust. § 53 správního řádu. Vzhledem ke skutečnosti, že stěžovatel svého práva podat odvolání využil, a to dokonce v zákonné lhůtě, o tomto opravném prostředku bylo v souladu se zásadou dvouinstančnosti řádně rozhodnuto odvolacím správním orgánem a rozhodnutí správního orgánu o odvolání bylo stěžovateli řádně doručeno dne 20. 12. 2004, nemůže obstát stěžovatelova námitka, že s ním nebylo jednáno jako s účastníkem řízení, v důsledku čehož měl být zkrácen na svých právech, které ve své kasační stížnosti ani blíže nespecifikoval.

S ohledem na shora uvedené konstatuje Nejvyšší správní soud, že předmětná vada řízení neměla v daném případě vliv na zákonnost výroku rozhodnutí odvolacího správního orgánu, jímž bylo rozhodnuto o odvolání stěžovatele. Krajský soud proto podle názoru Nejvyššího správního soudu postupoval plně v souladu se zákonem, když sice na jednu stranu dovodil, že námitka stěžovatele, že mu rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo řádně doručeno, je oprávněná, ale zároveň posoudil tuto vadu ve vztahu k tomu, zda pochybení správního orgánu způsobilo krácení stěžovatelových práv. Závěr krajského soudu, že v důsledku této vady řízení nedošlo ke krácení práv stěžovatele, neboť právo na odvolání nebylo stěžovateli upřeno, považuje Nejvyšší správní soud za správný. Za této situace by bylo nic neřešícím právním formalismem, kdyby krajský soud pro uvedenou vadu rozhodnutí správního orgánu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení, neboť ani opakování řízení za účasti stěžovatele by nemohlo vést k jinému výsledku.

Tvrzeními stěžovatele, týkajícími se možných hypotetických situací, jak se rozhodnutí mohlo dostat do rukou stěžovatele, jakož i jeho úvahami, jak by krajský soud postupoval, kdyby odvolání nepodal, se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť se jedná pouze o předpokládané úvahy nemající žádnou přímou souvislost s důvody, o které krajský soud své rozhodnutí opřel, a nemohou proto vést k závěru o důvodnosti kasační stížnosti.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelem uplatněné kasační námitky nejsou ve vztahu k napadenému rozsudku krajského soudu důvodné. Protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla v souladu s ust. § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně

vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správnímu orgánu podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. října 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu